

Bene Zoltán

Mandola története

(Részletek)

7. fejezet

Fekete humor (2016)

Volt P. életének egy időszaka, amikor (soha nem tudta kideríteni, milyen okból) ellenállhatatlanul vonzódott a nagy kezű nőkhöz. Bőséges szabadidejét akkoriban a pultos lányok gusztálása, a science fiction klasszikusainak, illetve Krúdy Gyula és Bólya Péter műveinek, valamint filozófiai (kivált a lehetséges világok elméletével foglalkozó) értekezések olvasása, cider nevezetű, alacsony alkoholtartalmú italok szürcsölése és olykor egy-egy punkrock koncert meglátogatása mellett nagy kezű lányok föl kutatásával és kerülgetésével ütötte el. (Később ez az időszak Éva-éra néven vonult be saját egyéni mitológiájába, hogy miért, az hamarosan kiviláglik.) Nem volt könnyű dolga a lányokkal, hiszen középmagas, csenevész természetével, hosszú, hegyes orrával és elálló füleivel nemigen számíthatott a nők érdeklődésére. A nagy kezű lányok sem vonzódtak hozzá jobban, mint a többi. P. ennek ellenére nem adta föl és nem keseredett el. Bízott a nagy kezű lányok frusztrációiban. Ezenkívül, bár ez nem tartozik szorosan a tárgyhoz – noha azzal, hogy ez így van-e, vagy sem, akár vitába is lehetne szállni –, ezenkívül még az emberi kapzsiságban, irigységben és rosszindulatban bízott föltétel nélkül. Utóbbiakban sosem kellett csalatkoznia. Előbbiben is csak a legritkább esetekben.

– Érdeemes a legrosszabbat föltételezni az emberekről, ha nem akarunk lépten-nyomon melléfogni – magyarázta egy nagy kezű lánynak egy nagyszerű bisztróban –, én eszerint élek.

– Sivár életed lehet – biggyesztette le az alsó ajkát a lány, és egyik lapátkezelével (a jobbal) megigazította melltartójának vállá-

ra csúszott pántját, miközben a másikkal (a ballal) egy hajtincset simított ki a homlokából.

– Ellenkezőleg – somolygott P. Közben az jutott eszébe, milyen ravasz, sőt, alamuszi szerkezet is a melltartó.

– A melltartógyártással nincsen baj – magyarázta neki egyszer egy gyönyörűen kifent, pazar módon kackiás bajuszú kandúr valamelyik lakótelepi csehóban –, a mellekkel annál inkább. A melltartók szemét módon becsapnak. Tartó nélkül a mellek többnyire vagy hervasztóan lógnak, vagy egyáltalán nincsenek is, vagy semmi esetre sem akkorák, amekkorával előzetesen kalkulál az emberfia. Galád dolog ez, hidd el nekem, jóbarát.

P. elhitte, holott nem érezte magát a mellek szakértője jóbarátjának, és hiszékeny sem volt, ám tapasztalatai alapján nem tehetett mást, egyet kellett értenie a bajusz bajnokkal.

– A melltartógyártók túlságosan professzionálisak – bólogatott.

– Ellenkezőleg – ismételte meg P., hogy elterelje gondolatait a melltartókról, és újra a nagy kezeknek szentelje minden figyelmét. Nem volt nehéz dolga: ott heverték előtte az asztalon. Befejezve a pánt-, illetve hajtincsigazítást, egymás mellett pihentek békésen, akár két futásban kifáradt agár. No, nem a karcsú fajta agár, inkább a vaskosabb formájú...

– Cinikus vagy – mondta ki az ítéletet P. fölött a lány.

– Hangányit csupán – ismerte be P.

– Éva vagyok – mosolyodott el a lány.

P. is elárulta a nevét.

Így kezdődött.

P. másnap reggelre ki is ábrándult a nagy kezű lányokból, az Éva-jelenség azonban fogva tartotta. Csaknem három hónapig. A szó legszorosabb értelmében tartotta fogva, tudniillik egész egyszerűen nem engedte el. Ha P. egy alkalmas pillanatban mégis kereket oldott, Éva utánaeredt, fölkutatta, megtalálta, begyűjtötte, sóhajtozott, hisztizett, fenyegetőzött és követelőzött. Ha szükségét érezte, keservesen sírt, ha úgy látta jónak, megtépte P. gyérülő hajkoronáját; lapátkezeivel egyszerre fél parókányit képes volt kitépni a fejbőréből. P. vigasztalanná és komorrá vált.

Sajnálta Évát, és még annál is jobban szánakozott önnön magán. Eljátszott a gondolattal, hogy megüt egy nőt. Évát. Mégsem tette, túrt. Eszébe jutott Manó, aki hasonló csapdába került néhány éve – és benne is ragadt, talán örökre.

Manó az internetes társkeresés megszállottja volt, holott kizárólag kudarcok érték, egyetlen valamirevaló kapcsolatot sem tudott kialakítani a randioldalak segítségével. Vitathatatlan viszont, hogy gyermeke anyját a világháló révén ismerte meg. Bár helyesebb lenne talán úgy fogalmazni, hogy kapott egy esélyt. Bármire. Sajnos élt vele. Előbb a sansszal, később a nővel is. Úgy hitte, itt a lehetőség egy remek randevúra, s a többi aztán rajta állt. Találkozott hát gyermeke leendő anyjával, s két nappal a légyott után egy hátizsáknyi ruhaneművel hozzá költözött, dacára annak, hogy még szinte semmit sem tudott róla. Mégis így cselekedett. Meg sem próbálta megmagyarázni magának, miért. Másnak sem. Minden valószínűség szerint elege lett a magányból. Ez lehetne egy magyarázat. Jobb híján. A következő hónapban a garzonját kiadta albérletbe, és majdnem minden ingóságát áthordta az asszonyhoz. Úgy döntött, hosszú távra rendezkedik be nála. A három gyerek sem zavarta, akik alkoholista, agresszív atyától fogantak. A galád családfő már évek óta nem élt a familiával, és mindössze egy fölöttébb, mondhatni pofátlanul alacsony összeggel járult hozzá a tetemes kiadásokhoz. Manó új kedvese bolti eladóként dolgozott, a válás előtt a férje rendszeresen verte őt is, a gyerekeket is (mindegyik fiú), ordibált, anyázott, néha leköpte mind a négyüket. Manó úgy látta, az anya heroikus küzdelmet folytatott a gonosszal. Kezdte megismerni a párját, s a szíve sajgott a történetek hallatán. Pár hét múlva azonban már az állkapcája sajgott, miután új kedvese egy jól irányzott ütéssel eltörte. Manó ekkor már csöppet tisztábban látott. – Mindezt jóval később, kora hajnali órán mesélte P.-nek egy lebujjá zülölt hajdani night club kétszemélyes boxában, pálinkák, sörök és ciderek társaságában.

– Nem telik el hét, hogy ne verekednénk – sötétült el Manó tekintete. – Bármin képes fölhúzni magát, a legpiszlicsárébb mar-

haságokon kiakad, üvöltözni kezd, aztán nekem esik. Egy ideig tűrtem, de mostanában vissza-visszaütök. Már értem a volt férjét, az az igazság... Ha azzal is ezt csinálta, szentnek kellett volna születnie, hogy elviselje, és ne aprítsa, mint a répát. De messze nem a tettelegesség miatt keseredek el leginkább, nem amiatt ütök vissza, nem azért, mert elegendem van abból, hogy gyepál, hanem amiatt a tömény szar miatt, ami ömlik a szájából közben. Pedig a jobb fülemre már alig hallok, baszki, olyat lekevert...

– És a gyerekek? – érdeklődött P., hangjában némi viszolygással.

– Néha végignézik, néha nem – vonogatta a vállát Manó. – Nincs rájuk tekintettel. És én is egyre kevésbé.

– És mi az ok, miért esik neked?

– Bármi kiválthatja. Többnyire azt vágja a fejemhez, hogy lusta vagyok, hogy nem mosogatok el annyiszor, amennyiszer szerinte nekem kellene, hogy túl sokat ülök a gép előtt...

– Programozó vagy, ember, ezzel keresed a kenyered.

– Szerinte az nem munka. A munka az, amikor elmész hajnalban valahová, délután meg hazajössz bűdösen és fáradtan.

– Igazi proletár világnézet.

Manó bólogatott.

– Az, baszki, az! Hát tehetek én arról, hogy az apja zaklatta gyerekkorában, és a férje egy vadbarom volt? Már, persze, ha tényleg az volt, és nem ő tette azzá, mondjuk...

– Nem tehetsz. Se így, se úgy, se erről, se arról.

– Nyilván nem vagyok tökéletes, nyilván lusta vagyok, és biztosan nem eléggé előzékeny. De az apjánál meg a volt férjénél sem lustább, sem udvariatlanabb nem vagyok, az tuti. És pénzt is többet adok haza, mint akármelyik adott valaha is, jóllehet nem a véres verejtékemmel keresem, ahogy azok tették.

– Miért nem hagyod ott?

– Próbáltam. Fölmondtam az albérlőmnek, hazaszöktem. Utánam jött, leült a lakásom elé, nem mozdult, míg be nem engedtem. Azzal fenyegetett, följelent, hogy megvertem, a gyerekei meg majd tanúskodnak. Megesett, hogy mikor én éppen indul-

tam valahová, boltba, megbeszélésre, bárhová, ő utánam jött, ütni kezdett az utcán, közben sikoltozott, hogy megölöm. Amikor eltörte az állkapcsom, látéleletet vetettem föl, az orvos hivatalból följelentést tett, de amilyen hülye vagyok, belementem a békéltetésbe. Olyan bűnbánóan nézett rám, hogy azt nyilatkoztam, nem haragszom, és vele akarok élni. Beutaltak bennünket pszichomókushoz párterápiára, az meg kiderítette, hogy az én kedvesem konfliktusfüggő, vagy mi a bánat. Soha nem fog lenyugodni, legfeljebb hetekre, mindig kötekedni fog, ebben nőtt föl, ebbe szocializálódott bele, nem élhet nélküle.

– Ennél még az is jobb lenne, basszus, ha muzsikaszó nélkül nem élhetne – jegyezte meg P. – Pedig egy olyan helyzet is megviselné a magunkfaját...

Két hónappal a fönti beszélgetést követően kiderült, hogy Manó vélhetően apa lesz. És apa is lett. A három fiú mellé érkezett egy kislány. Az övé. Helyzete áldatlan voltán ez nem sokat változtatott, viszont véglegesítette. Manó szerette a gyerekeit. Vállalt érte mindent.

– Még most is verekszünk olykor – vallotta be P.-nek egy véletlen találkozás alkalmával (Manó pelenkát vásárolt, P. cidert).
– Alig várom, hogy menjen vissza melózni, legalább lesz egy kis nyugalom, amíg nincs otthon. Gyesre én megyek, úgyis otthonról dolgozom.

P. föl nem foghatta, miként írhat ilyen sztorikat az élet (vagy a sors, netán az Isten). Míg meg nem ismerte Évát. Onnantól kezdve mindent értett. Pontosabban: továbbra sem értett semmit, csupán megtapasztalta, hogy igenis van ilyen, az élet (vagy a sors, netán az Isten) a legnagyobb tréfamester az univerzumban és a humora igaz, hamisítatlan fekete humor.

Hetekig törte a fejét P., miként szabadulhatna botrány nélkül Évától. Végül egy álmatlan éjszakán (Éva halkán szuszogott mellette, bármely gyanútlan külső szemlélőnek kimondottan idilli-nek tűnhetett volna az életkép) megvilágosodott. Új játékszert, új függőséget kell találni Évának. S mivel P. alapvetően éppolyan önző volt, mint bárki más, új játékszert talált neki.

Az új játékszert Gábornak hívták, és százezerért vállalta, hogy elcsábítja a nagy kezű nőt. P. elvitte Évát szórakozni a Gáborral előre megbeszélte helyre, ahol sikeresen megtörtént a csábítás. P. kiment telefonálni, aztán elfelejtett visszajönni. Közben Gábor tette a dolgát. Sármos, vonzó férfi volt, közel s távol nem akadt nőnemű lény, aki ellenállhatott neki.

A következő napokban Éva többször kereste P.-t telefonon, bocsánatot kért és pityergett, P. azonban nem engedett, kéréseketlen maradt.

– Munkaügyben az embernek el kell rohannia, hogy ne kockáztassa az egzisztenciánkat, te meg közben enyelepsz és összefekszel egy bálgúnárral – adta a fölháborodottat P. Attól tartott, túlradó boldogságában, széles jókedvében kirobban belőle a röhögés. Éva zokogott. Gábor megvigasztalhatta. Márpedig egy magafajta férfi ahhoz ért a legjobban.

Három hónap telt el, P. élete lassan visszatért a normális kerékvágásba. Már nem álmódott a torkára fonódó, festett körmű lapátkezekről, a szemüregből a könnyekkel együtt a végtelenbe csordogáló szemekről, a lefelé görbülő, a kitörni készülő hisztitől remegő ajkáról...

Egy délután Gábor kereste, találkozni akart vele az egyik belvárosi kávézóban. P. félt, hogy szemrehányásokat fog tenni neki, és még azt sem zárta ki, hogy nyilvános hely ide vagy oda, csúnya kiabálásba torkollik a beszélgetés, ám semmi ilyesmi nem történt. Gábor nem húzta az időt, nem cifrázta az ügyet, köszönt, kezet nyújtott, a következő mozdulatával pedig visszafizette P.-nek a pénzét.

– Jól elvagyunk – magyarázta. – Tisztességtelen lenne, ha megtartanám. Szeretjük egymást.

– Nem uralkodik fölötted, nem...?

– Néha megpróbálja – vágott P. szavába Gábor. – Olyankor durván megbaszom. Ahogy egy igazi férfi. Ez a titka, sem több, sem kevesebb.

Azzal indult a kijárat felé, vissza sem pillantott a leforrázott P.-re.

– Értem én – dörmögte P. az orra alatt. – A lehető legrosszabbul jöttem ki ebből a kalandból.

Közben azon gondolkodott, vajon merrefelé kezdje keresni világgá kergetett önbecsülését.

8. fejezet

Hiány (1995)

P. lehunyta a szemét. A kávé jótékonyan áradt szét az ereiben. Előző éjszaka ért haza országjáró kóválygásáról. Még az is megfordult a fejében, hogy naplórásba fog, hogy *mássá hazudja a napjait, mint amilyenek* (Bólya Péter). Nem fogott. Augusztus 19-ét mutatott a falinaptár. Heteken keresztül egyik vonatról a másikra, buszról vonatra, vonatról buszra, buszról buszra szállva, gyakorta stoppolva járta az országot. Előzetes tervek nélkül és voltaképpen céltalanul, pénztelenül. Maga sem tudta, miért, maga sem tudta, hogyan élte túl, mit evett, mit ivott, miből vette a menetjegyeket. Mandolát kereste, bár nagyon is tisztában volt azzal, mennyire hiábavaló a próbálkozás. Ennek ellenére kereste. A keresésbe menekült.

Az édesbús Krúdyt emelte le a polcról, a *Magyar tájakat*, utazóhoz méltón. Ott tartott, hogy „Senkivel sem találkoztam, akinek kinyithattam volna a szívemet. Az országút megszőkött előlem az éj sötétjében, ha panaszkodni kezdtem. A mezőre tévedtem el, ahol a szél hahotázott.,” amikor megcsörrent a telefon az előszobában. Fölvette, s megadóan hallgatta, mit szeretne a gyorsbeszédű hölgy a vonal másik végén.

- Igen, volt – szólt bele a kagylóba, aztán megint fülelt.
- Nem mondtuk le... – ingatta a fejét, mintha a vonal másik végéről láthatnák. – Nem, nincs...
- A szüleimnek járt, most is jár... – hazudta.
- Azt kérdezte, volt-e előfizetés a családban – magyarázta P. –, erre válaszoltam, hogy volt. Azt nem kérdezte, nekem volt-e.... Nem... Mert primitív és alacsony színvonalú újság, azért... Tudja, épp az imént Krúdyt olvastam. Ő is volt hírlapíró. Ezen tűnődjenek el talán... Azt kérdezte, miért nem fizetek elő a lapjukra,

én erre elmondtam, miért. Legközelebb ne kérdezze, akkor majd nem mondom... Nem, ismétlem, hogy nem érdekel. Egyébként is bosszantó, hogy telefonon zaklatják az embert ilyesmivel. Ha elő akarok fizetni egy lapra, megteszem. Azzal, hogy hívogatnak, nem érik el, hogy fizessek elő, sőt... Nem, nem azt mondtam, hogy a reklám ellen vagyok. Bár azt sem szeretem, de ez most mindegy... Igen, igaza van, az autókat is reklámozzák a tévében, de egyetlen autókereskedő sem hívott még telefonon, hogy vegyek tőle kocsit... Ha a tévében reklámoznának maguk is, nem zavarna, odébb kapcsolnék és kész, de maguk telefonon molesztálnak. Ez azért nem ugyanaz, nem gondolja? ... Nem, nem fogok előfizetni, mert hitvány, színvonaltalan újságnak tartom a lapjukat. Viszhall!

Lecsapta a kagylót. Középiszkolás korában kötötték be hozzánk a telefont, nyolcvannyolc környékén. Állítólag Svédországban a nyolcvanas években a nyomor legalsó fokát jelentette, ha valakinek nem volt. P. ismerősei közt a nyolcvanas évek második felében szinte senki nem rendelkezett *távbeszélő* készülékkel. Amikor beszerelték a lakásukba, először úgy örültek neki, mint kisgyerek a gumicukornak, aztán az anyja túlságosan is rászokott. Mindenféle távoli rokonokat hívogatott, egy vagyont fizettek ki havonta a beszélgetéseiért. Amúgy is imádott fecsegni, a fiának is folyton folyvást csak mondta, mondta, mondta. Talán még mindig mondaná, ha el nem költözik a fővárosba, ahol állást kapott az egyik minisztériumban. P. megkönnyebbült. A lakást otthagyta neki az anyja, a rezsijét fizette, s küldött némi apanázst is. Akkor járta a második évet a főiskolán.

Lehet, hogy elő kellett volna fizetni arra az újságra, gondolta, a telefont bámulva. A zsinór a tömzsi műanyag testből a falba sülyesztett aljzatig futott. Lehajolt, kihúzta a foglalatból. Fölemelte a kagylót, a füléhez emelte, süket volt. Így lesz a jó, sóhajtott.

Kopogtattak. Kinyitotta az ajtót. A szomszéd asszonnyal találta magát szemközt, még fiatal, de már csúnyán elhízott nő, nemrégiben foglalta el a szomszéd lakások egyikét a fiával, egy kerekfejű, nyak nélküli gyerekekkel, akinek folyton maszatos volt az arca.

– Elnézést, Csónakos úr, nem látott egy teknőst véletlenül a lépcsőházban?

– Teknőst?

– Igen, a fiam teknőse valahogy kiszökött.

– Sajnos nem, nem láttam.

– Ha mégis megpillantaná, szóljon, legyen szíves.

– Úgy lesz – ígérte P.

Gyorsan belebújt a cipőjébe, lesietett a ház elé. Mintha bármi dolga lenne. Úgy érezte, továbbra sem bírja elviselni a bezártságot. Meg az egyedülletet. Azt, hogy elveszik minden. Itthon mind ez sokkal nagyobb súllyal nyomta a vállát, mint az utazás során. Teljesen világosan értette, hogy azért kelt útra, mert menekülnie kellett a négy fal közül, a négy fal közé zárt magány elől, az újabb és újabb elméletek elől, amit a szerelme eltűnéséről gyártott magának, magában, a jól ismert utcákon zsúfolódó emlékek elől, a hangulat elől, a jelenbe tolakodó múlt elől, a megválaszolhatatlan kérdések elől, menekülni az útba, a tevékenység látszatába...

Egy csenevész fa törzsére plakáttartó kartonpapírt rögzítettek, a rátűzött plakát a Stefánia Party elnevezésű rendezvényt hirdelte. Három napos mulatság, péntek, szombat, vasárnap, csúcspontján az augusztus 20-i tűzijáték. Nem sokkal korábban valaki azt mondta a buszpályaudvaron, a talponállóban, ahol P. megivott egy kevertet, hogy ez a banzáj vetekedni fog a fővárosival. Pár másodpercig bámulta a hirdetményt, valami kattogott a fejében, a szájában újra érezte az édes ital émelyítő ízét.

Bolyongott a környező utcákban, leszegett fejjel gyalogolt, vissza-visszanyelte az előkívánczó rum-császárkörte kombót, rakta egyik lábát a másik elé konokul, mintha ezáltal képes lenne értelmet adni bárminek is. Föl sem pillantott, csak maga elé meredt, a járda hasadékaira, puklijaira és gödreire figyelt. Ezért vehette észre a teknőst. A páncélja kettétört, a teste szétroncsolódott. Egy szemernyi élet sem maradt már benne. Valamiféle nagy, nehéz autó hajthatott rajta keresztül, az vetette félre, a fal tövébe. P. egy elhajított nejlonzacskóval fogta meg, és dobta a legközelebbi konténerbe.

Minden elveszik. Bár van, ami megkerül. És legtöbbször abban sincs köszönet.

Elhatározta, hogy nem mondja el a szomszédoknak, amit talált. Mi van, ha nem az ő teknőcük tetemére lelt rá? Néha jobb a bizonytalanság. (Bár ebben azért nem volt egészen bizonyos.)

Lehet, hogy mégis elő kellett volna fizetni arra a mind bosszantóbb újságra, morfondírozott magában hazafelé menet. Minden reggel indíthatna azzal, hogy átlapozza, hátha Mandola abban üzen neki... Jó elfoglaltság lenne ez is... Percegnének a pillanatok, mint szű a szemöldökfában... Ha üzenne, az olyan lenne, akár egy csók, vagy egy simogatás. „De mintha nem is kézzel simogatnának, hanem egy dobogó szívecskével” – ahogy Szindbádnak mondta felindulva az idegen nő...

Hülyeség, hessegette el magától a gondolatot. Mandola tudja jól, hogy nem sokra tartja a napilapokat, kivált ezt, a megyeit. És egyébként is, miért üzenne? El kell fogadni, hogy elment. Nincs ebben semmi különös.

Már bő három hónapja, hogy nincs itt. A helyét betölti egy három hónapos, életerős hiány.

9. fejezet

Enrique Iglesias harapása (2016)

Nem sokkal azután, hogy véget ért életének azon időszaka, amelyben ellenállhatatlanul vonzódott a nagy kezű nőkhöz, P. fölfedezte magában a horgászt. Helyesebben a vágyat, hogy azzá váljon. A horgászást úgy képzelte mint lélekemelő tevékenységet. A természet lágy ölén üldögél majd kinyitható, ám kényelmes székében, egy remek könyvbe feledkezve, lába előtt kitámasztva az üvegszálás bot, rajta orsó, rajta damil, a damil végén horog és nehezék és a horgon halétvágyat gerjesztő pondró, az égen felhők, a nyakszirten szellősimitás...

– Erre vágyom – jelentette ki eltökélten, s legott fölkereste a legközelebbi horgászboltot. Bevásárolt mindent, amire úgy érezte, szüksége lehet, megérdeklődte, hol található a legkevésbé népsze-

rű halastó ötven kilométeres körzeten belül, végül az új információk és eszközök birtokában taxiba ült, a csomagtartóba bedobált vödöröt, széket, botot, damilt, pondrót, s bement a címet.

A taxis furcsán vizslatta úgy három kilométeren keresztül, végül föltette az elmés kérdést:

– Pecázni megy?

– Nem én – rázta a fejét P. – Teniszezni.

A sofőr fintorgott, többet azonban nem szólt. Ez P.-t elégedettséggel töltötte el. Még busás borraivalót is adott, midőn kiszállt egy erdő szélén, földút kezdetén. Cipekedett még kétszáz métert a sudár nyárfák között, így érkezett meg a jóképű tanyás ingatlanhoz, kellemes, nádas tóval az udvarában.

– Jó napot – köszönt P.-re egy kopasz lány, orrában vadkan-
agyarral.

– Jó napot – mosolygott rá P. Előadta, hogy két-három napra jött, horgászni; az engedélyt itt vásárolná meg, amennyiben lehetséges, ha viszont nem, akkor nyitott az okos megoldásokra; ezen kívül szeretne egy szobát és egy jó helyet a tó partján. Meg egy kávé. A kopasz lány figyelmesen végighallgatta, bevezette az épületbe, rábökött egy ajtóra:

– Én Amanda vagyok, maga meg oda cuccolhat – majd, fejével a tó felé intve, hozzátette: – Ahol jólesik, ott telepszik le. Az anyagiakat előre kérem.

Határozottan mérsékelt összeget gombolt le P.-ről, ráadásul egy langyos Nescafé-t is hozott. P. lepakolt a szobájában, megitta a kávénak nevezett lötytyöt, hóna alá csapta a botot és a széket, meg az egyik könyvét, és levonult a partra. Fogalma sem volt, miként kell horgászni, ez azonban nem akadályozta abban, hogy élvezze. Rászúrta egy undorító pondrót a horogra, behajította amilyen messzire tudta. Leült. A víz fodrait figyelte, nyakszirtjén érezte a szellő simítását, mélyeket sóhajtott. Hol bámészkodott, hol a könyvébe temetkezett. Kellemes bizsergés töltötte el. A halak ugyan elke-rülték, de emiatt nem szomorkodott. Érezte, ahogy fokozatosan süpped mind mélyebbre az univerzum titokzatos lényegében. Olyan érzés volt, mintha zselatinba merülne, ami lassan-lassan

kocsonyává érik körülötte. Én vagyok a disznófül a kocsonyában, cikkant át az agyán. Elképzelte a hatalmas disznófület, rajta az arcvonásaival, egy csülök társaságában, valami gigantikus tányéron...

– Jól érzi magát? – riasztotta föl mélézásából Amanda.

P. rászegelte a tekintetét. Különös hangulat járta át. Bár nem akarta, kibuggyant belőle a kérdés:

– Nem fáj?

– Micsoda?

– Amikor átdöfték az orrát a csonttal.

– Nem ezzel döfték át – válaszolt a lány megvető hangsúllyal –, hanem egy steril fémesszközzel.

– Értem... Nem fáj?

– Nem. Bírom a fájdalmat. És ha megkérdezi, hogy amikor náthás vagyok, nem csüng-e a taknyom, kirúgom maga alól a széket.

– Ez esetben inkább nem kérdezem meg.

– Szóljon, ha szüksége van valamire.

P. bólintott. Amanda, hangyányit mérgesen, faképnél hagyta. Újra egyedül maradt a világgal. Megkísérelt újra elmerülni az anyatermészetben, ám ezúttal semmit nem érzett. Hogy csináljon valamit, kihúzta a horgot a vízből. A pondró eltűnt. Nem pótolta, inkább lefektette a botot a partra, levette a cipőjét, zokniját, leereszkedett a tavacska szélére, lógatta a lábát a hús vízbe. Arcát szellőbe mártogatta. Legszívesebben eldúdolt volna egy ide illő dalt, ha eszébe jutott volna egy is, ami ide illik. Úgy érezte, még lehet esélye alászállni egészen a mindenség megfoghatatlan velejéig...

Egyszerre éktelen fájdalom hasított a bal lába nagyujjába. Az anyatermészet nem kér belőlem, gondolta. Ordítva ugrott föl, nagy lábujján rusnya szörnyeteg lógott: nagy fejű, kicsiny testű teknőcféle, végtagjai kitüremkedtek szűkre szabott páncélja alól. P. fél lábon ugrált, a bal lábát rázva igyekezett megszabadulni a fenevadtól.

– Enrique! – hallotta a háta mögül Amanda hangját.

A lány, mintha a földből nőtt volna ki, hirtelen mellette termett, egy fakanállal próbálta szétfeszíteni a bestia száját, hátha ettől engedni P.-t, aki eközben olyan artikulálatlanul üvöltött, mint borfesztyvál idején szokott hajnalban, hazafelé tántorogva. Aztán –

talán Amanda serénykedése miatt, talán azért, mert elfáradt – az állat egyik pillanatról a másikra eleresztette a zsákmányt.

– Nincs a szájában az ujjja – jelentette ki a lány. Kezében tartotta a támadót, erősen szorította a páncélját, hiába tekergőzött a busa fej, nem tudott belémarni. – Olcsón megúszta. Ne nyavalyogjon, ellátom mindjárt!

Amanda, kezében a ficánkoló teknőssel, elviharzott. Két perccen belül viszont visszatért, pálinkát lötytyintett P. lábfejeére, amittől P. minden addiginál jobban óbégatott. A lány, az üvöltéssel mit sem törődve eltávolította a körömdarabkákat, húscsapatokat és a sérült bőrt a megtépázott ujjról, megszórta valami sárga porral a sebet, végül alaposan bepólyálta.

– Ápolónőként végeztem, ne fosson – vigasztalta P.-t.

És különös módon P. nem volt vigasztalhatatlan. Bár a lábujja iszonyúan lüktetett, sem haragot, sem bosszúszomjat nem érzett. Talán azért, mert tekintetét Amanda szépen domborodó fenekén legeltethette.

– Miféle szerzet Enrique? – kérdezte, midőn a lányra támaszkodva bicegett az épület felé.

– Aligátorteknős. Enrique Iglesiasról neveztem el. Pár napja szökött meg. Jó, hogy rátalált.

– Inkább ő talált rám...

Megtorpantak. Amanda a férfi felé fordult.

– Nézze, én nem jelentem föl magát, amiért engedély nélkül horgászott és megfogta a mellemet, maga meg elfelejti ezt az incidenst – mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

– Mikor fogtam meg a mellét? – csodálkozott P.

– Mikor nem hiszi el a rendőr, ha sírva adom neki elő? Azért tapostam a lábára bakancssal, hogy védekezzen.

– Arra semmi szükség nem volt. Ha közli, hogy nem jól simogatom, abbahagyom.

– Na, persze...

Mialatt bebicegtek a házba, P. észrevette, hogy Amandának milyen nagyok a kezei. Izgalmában megfogta a mellét. A lány nem ellenkezett. Nyilván azért, mert momentán nem viselt bakancsot.